

Hồ Đình Nghiêm

Sương Vãn Mù ở Luân Đôn

Ngoài cửa sổ có cảnh cây thưa lá dong đưa, tựa tay dong vẫy chào. Đường như gió luôn lùa qua và mặt trời thì vẫn dẫu mặt từ hai hôm nay. Những tảng xi măng xám chận bít tầm nhìn, dãy nhà bên kia đường buồn cảm như thứ sắc màu của một trần mây thấp, nặng trĩu nước? Khuất lấp từ đâu đó, có tiếng rì rào của từng chuyến tàu điện băng ngang; tiếng kêu nghe bất thường của đàn quạ đen luôn khuấy động vào trí óc những điều không mấy vui. Hơi thoáng thốt.

- Dậy sớm thế? Bên chỗ ông ở giờ này mới có hai giờ sáng.

Gia chủ mặc pyjama xộc xệch, vừa đi ngang và chấm dứt câu nói bằng cách đóng lại cánh cửa phòng vệ sinh. Những con quạ vẫn còn khản tiếng, như bài kinh cầu đọc chưa xong, trượt xuống từ những mái ngói đầy rêu xanh. Hai giờ sáng? Ở bên ấy hẳn không nghe quạ kêu. Métro thì hoàn toàn di chuyển êm thắm dưới lòng đất chứ không trôi đầu lộ thiên như ở đây và người ta sẽ chẳng thể đứng dòm trời ngó đất giữa canh khuya được. Nằm trên giường, vùi mặt vào chăn gối, đợi bình minh gọi bằng thứ ánh sáng gắt gao của một ngày hè. Và ngày hè thì rồi việc đến độ bản thân. Hẳn muốn đánh đổi, muốn làm khác đi nên đã tom góp được ít tiền và chiếc vé máy bay British Airways khứ hồi làm hẳn chóng mặt. Đang cao điểm, mùa du lịch.

Bạn chẳng thể mua ở đâu với giá rẻ hơn. Người ta nói thế. Hỏi có - Ô kê-
?không? Hấn - ắc co- và giờ này hấn đứng đây nghe quạ kêu giữa bầu trời
xám đặc màu chì, nơi mà thời gian chạy trước chốn vừa rời đi những năm
giờ sai biệt. - Mặt trời không bao giờ tắt trên đất nước Anh!. Câu nói thật
quyền hành, thật cha chú. Sương mù sẽ chẳng tan trong đầu óc của những
tên địa chủ.

- Muốn đi thăm thú mọi nơi ông phải ở đây khoảng một tuần.

Gia chủ đi ra, tiếng nước trong bồn cầu còn chảy xuống, rầm rộ đuổi theo
sau lưng. Đầu bù tóc rối, những chữ ấy không chỉ nhấm vào thành phần
năng nổ lao động. Bạn hấn vừa thức giấc sau giấc ngủ và dẫu có mộng lành,
người nằm trên giường thường không ngồi dậy với một đầu tóc ngó thẳng
thớm. Có thể hấn góp phần làm nguyên nhân tạo cho mái tóc ấy rối thành
một ổ quạ? Hấn đã từ xa tới dừng chân xin trú ngụ, làm xáo trộn sự bình
thường mà người ta cất công tạo ổn định từ nhiều năm.

- Ông sang đây bao lâu rồi? Hấn hỏi.

- Hơn mười năm. Cho là vậy đi, tôi ngờ vực trí nhớ mình lắm. Tôi ngại sự
hồi tưởng.

- Tôi cũng thế. Tuy vậy tôi còn nhớ một điều:

Chúng ta xa nhau đã hai mươi năm!

- Dữ vậy à? Đời sống là cái quái quỷ gì vậy? Hai mươi năm, nếu nghịch sớm,
giờ này đã có cháu nội cháu ngoại đầy đàn rồi!

Gia chủ tóc đã điểm sợi bạc. Bụng đã lớn và có điều gì đó cướp mất sự linh
hoạt nơi điệu bộ. Người Tàu họ thật hồ đồ trong những ví von, định nghĩa.

Tri thiên mệnh là cái khỉ mốc gì? What the Hell...

- Ngọc ra sao? Bạn hấn lên tiếng khi xây lưng pha chế cà phê.

- Tôi không biết rõ, bởi vậy tôi sẽ đi thăm cô ấy.

- Thì ít ra ông cũng nắm bắt được một vài điều chứ? Về gia cảnh cô ta chẳng

hạn.

- Ngọc đã ly dị, đang ở với một đứa con.

Cà phê giọt ngắn giọt dài chảy xuống từ phin lọc. Muỗng, đường, sữa... mọi thứ đều nằm sẵn ở bàn. Chiếc bàn rộng, còn bày ở đấy hai ba lon trà Đài-loan, quả hân mang sang. Những cuốn sách, đa phần đã cũ, nằm xa tầm tay với. - Luân đôn- không hề có một hiệu sách của người Việt. Và người ta hãnh diện đó là thành phố mà bạn không tài nào nhìn ra một sợi giây điện giăng ngang. Mọi thứ đều được cất dấu vén khéo dưới lòng đất. Tựa con đường hầm băng qua eo biển mà hân sẽ chui đi thăm Ngọc, qua tuốt bên Paris.

Hân ngồi xuống ghế, ánh sáng ngoài cửa luôn yếu đuối vậy mà hân thấy rõ một hàng chữ in trên gáy sách:

La porte étroite. - Bạn hãy mạnh dạn đi vào khung cửa hẹp... André Gide nói nhiều điều thú vị, nhưng chẳng phải là tác giả câu:

- Hành lý nặng nhất của kẻ lữ hành chính là cái ví không tiền. Nặng, nặng lắm. Hân đã mỏi như đôi chân.

- Đạo đó, vì có gì ông và Ngọc phải chia tay?

Cà phê thơm tho xộc vào mũi. Chẳng có mùi gì thích hợp cho một đầu ngày bằng hương cà phê cả. Hân găm đầu vào tách nước đen sóng sánh. Ngọc cũng có một mùi hương tiềm ẩn nơi da thịt, nhưng đó gần là thứ hương dạ lý. Mùi của đêm hôm, của bóng tối. Có Ngọc kề cận, đêm sẽ ngọt ngào hơn, đầm ấm hơn; bóng tối sẽ dịu dàng hơn, huyền hoặc hơn, ngất ngây hơn.

- Đạo ấy tôi tập tành viết văn, có thể đó là nguyên cơ khiến gia đình Ngọc lãnh đạm ra mặt. Tôi thích nhất câu nói tát nước của ông bố Ngọc:

- Bố mẹ mày, đồ bán trời không văn tự. Thứ nghèo đói mà luôn lêu lẻo.

- Ông chết rồi phải không?

- Tôi không biết. Có lẽ vậy. Người ta chẳng thể sống lâu với sự bần gất đeo

bên lưng gần như thường trực.

- Ông ta sẽ khác đi nếu có một thằng rể là bác sĩ kỹ sư.

- Tôi hy vọng thế.

- Chồng cũ của Ngọc làm gì?

- Nha sĩ.

- Vậy thì ít ra khi về già, ông bố của Ngọc sẽ có một hàm răng giả được tặng không, miễn phí.

Gia chủ nói, có vẻ mỉa mai, có vẻ so sánh. Làm như một thằng văn sĩ sẽ không giúp ích được cho một ai, suốt cả cuộc đời. Hắn nhăm nháp cà phê, nghĩ tới câu khôi hài từng đăng trên báo:

- Đừng đại uống cà phê- ?ở London. Bạn không thấy sao, nếu ngon, dân Anh đã không nghiện trà?!

- Máy giờ ông phải đến hăng?

- Tôi khai bệnh. Tôi không đành lòng để cho ông phải chịu vất vưởng một mình ở xứ lạ.

- Nghe như ông đang trò chuyện với một con ma. Như tôi là một oan hồn chưa siêu thoát.

- Tôi nói điều này ông đừng ái ngại.

- Về Ngọc? Hay một nhận xét về con người tôi?

- Về nhiều thứ... Ông tin chuyện ma không? Trong đời ông từng thấy qua người của cõi âm chưa?

Treo trên vách là bức ảnh đen trắng đóng khung một khuôn mặt phụ nữ.

Người ấy đã thật sự khiếm diện, đã về với đất lạnh; đã làm căn nhà này trở nên quạnh quẽ toàn phần. Hắn nhìn lên, cảm nhận một nỗi buồn lẫn khuất.

- Tin. Tuyệt đối tin. Ngày mai tôi đi Paris rồi, cho tôi giữ kỷ niệm đẹp về ông, chớ kể những điều chẳng mấy vui.

- Nhát gan! Sao yếu bóng vía thế? Vợ tôi luôn là người không bao giờ làm

phật lòng một ai. Đêm qua ông ngủ ngon, có phải thế không?

- Không.

- Vì sao?

- Giờ giấc thay đổi. Lạ chỗ nằm. Những chuyện xưa cũ liên quan tới ông bỗng chốc ủa về và nhất là nghe được giọng Ngọc trong điện thoại. Tôi trần trọc, tôi nhớ những thứ vụn vặt về Ngọc. Chưa bao giờ trí nhớ tôi trở nên minh mẫn đến dường ấy.

- Tôi nghe phong thanh những điều không mấy hay về Ngọc. Cô ta sống có vẻ buông thả.

- Vậy sao?

- Sau khi vợ tôi mất, nhiều người có ý muốn giới thiệu cho tôi một vài cô bạn gái. Ai tốt ai xấu, cô này ra sao bà kia thế nào, họ biết rành rọt hết ráo. Người mình quả thật kỳ lạ. Thấy một phường công an! Trong cái danh sách bá tánh thập phương ấy có ai loáng thoáng nhắc tới Ngọc. Ông hiểu không? Hẩn thập một điều thuốc, thở khói xuống mặt bàn. Ngọc cũng hút thuốc, một đôi khi. Điều đó có phải làm xấu đi, bôi mờ cái hạnh kiểm của một người đàn bà?

- Ông có vẻ dăm chiêu? Chắc tôi chớ nên rườm lời. Ông sẽ gặp Ngọc, trực giác của một nhà văn sẽ bày ra cho ông một nhận xét đúng đắn nhất.

- Cám ơn ông. Tôi cũng không tò mò để hỏi rằng, ông đã có một cô bạn mới chưa?

- Một mới. Tôi chỉ biết trả lời có vậy thôi. Ở Soho, trên khu phố Tàu có những ổ nhện. Nếu cần, tôi lên đó chọn lựa và trả tiền sòng phẳng chuyện mua bán xác thịt. Thật khỏe trí. Nghĩ tới hò hẹn, đầu láo, diễn kịch, giả dối và thề nguyện. Của cải và sự chia chác phân công tiền chợ tiền nhà... Mọi thứ đó làm tôi sợ hãi. Một cái định nghĩa có thể chấp nhận được:

Càng về già người ta càng giống như trẻ thơ.

- Trẻ thơ là hạng tuổi chúa đòi hỏi, chưa kể đó là thành phần ưa táy máy tay chân. Ngồi một chỗ không yên, sờ cái này, thử bóp cái kia, ưa thọc tay vào những hang ổ; lỗ cắm điện chẳng hạn.
- Đấy, tôi sợ phỏng tay, sợ điện giật lắm rồi. Cho tôi xin hai chữ bình an!
- Tôi lại nghĩ khác, người ta đâm khó tính khi về già. Ưa bình phẩm, ưa bắt bẻ. Họ luôn để ý tới những tiểu tiết. Họ chẳng thể có được sự hồn nhiên như mấy đứa trẻ. Họ giống như những tờ giấy đã trải qua nhiều lần tái sinh.
- Ông ăn gì không? Bánh mì với trứng gà...
- Tôi không dùng điếu tâm, một tách cà phê và đôi ba liều thuốc là đủ. Cầm cự cho tới trưa.
- Ở đây không bằng Paris, nói riêng về khoản ăn uống. Sang đó rồi, Ngọc sẽ tắm bồ cho ông. Khi được tắm bồ, được chịu chuộng, người ta sẽ bớt rắc rối khi nhìn ngó cuộc đời. Có đúng không? Hắn nhìn vào mặt bạn, chẳng đọc được điều gì lạ. Vẫn khuôn mặt xanh tái chứa nhiều nếp nhăn, những chân râu mọc tùy tiện. Đã hai ngày, hắn chưa ngó ra sự thư giãn có trên đó. Một gương mặt không hề thay đổi kể cả lúc bốn cột.
- Ông còn nhớ thằng Trí không?
- Trí nào?
- Lý ra ông phải biết nó hơn ai hết. Trí mà hồi xưa từng có chân trong đội bóng của Tổng cục Hoá chất đó.
- Trí nhớ tôi đã suy. Chịu! Tôi chỉ biết Cảnh, biết Tổng cục đường sắt, biết đội tuyển Công an Hà nội...
- Đám tang vợ tôi có mặt Trí. Nó hiện ở Bỉ. Có dạo nó đi Paris về, mặc trên người chiếc áo T shirt và ưỡn ngực ra khoe:
Quà của Ngọc đấy... Ông ưa nghe kể tiếp không?
Hắn uống hết những giọt đắng cuối. Lạnh, lợn cợn xác cà phê nhám hột trên đầu lưỡi. Bao thuốc Lucky chỉ còn một liều.

- Tại sao không?
- Chiếc áo trắng, in công phu tựa hồ một bức tranh thủy mặc mà Ngọc cất công lựa mua ở trong một thương xá trên Avenue des Champs Élysées.
- Rồi sao nữa?
- Áo in nhạt hình thiếu nữ khỏa thân, một bên có hàng chữ Tàu viết thật bay bướm mà Trí thắc mắc không tài nào hiểu lấy nội dung.
- Ông thì sao? Ông đọc có được thông?
- Dĩ nhiên. Đó là câu nói nổi tiếng của vua Hán Vũ Đế:
- Năng tam nhật bất thực, bất năng nhất nhật vô phụ nhân. Nghĩa là: có thể nhịn ăn trong ba bữa chứ không thể thiếu đàn bà trong một hôm. Trí nghe cắt nghĩa xong nó cười ré lên:

Ôi! Ngọc quả là người duy nhất đã hiểu thấu suốt tâm can ta vậy!

Cánh cửa gương không đón nhận thêm ánh sáng, thủy chung vẫn là thứ màu nhợt nhạt, tựa hoàng hôn đang rơi. Tựa đêm báo một cơn mưa sẽ đổ ập xuống. Ngọn đèn vàng được bật lên, nó chiếm ngự mau cái không gian vuông vắn ảm lạnh. Ánh sáng, tự nó như biết reo vui; hay tại mắt mình nhảy múa nhìn ra hết mọi sự vật đang ảm náu?

Hắn đứng lên, cầm bật lửa đi lần ra cửa chính. Nơi đó, khuất sau một bức vách có dựng cái bàn thờ người vắn số. Thiếu phụ trong ảnh nhìn hắn bằng một nhãn tuyến long lanh, ngẫm nói thật nhiều điều. Đôi mắt ấy đã nhắm lại khi tròn bốn mươi. Chịu hưởng dương mà không muốn hưởng thọ. Hắn thấp hươu, cúi đầu. Tai nghe tiếng những con quạ còn xón xác ở sân sau, như chúng muốn điểm danh sĩ số hiện diện. Hắn thực sự chưa già, chưa đi xong hạn tuổi tri thiên mệnh, nhưng khi cầm hương lên bàn thờ bằng những ngón run, hắn chợt hiểu một điều:

Giờ này quanh hắn, bạn bè chẳng còn ai đông vui. Thừa dẫu, hao hụt, khuất lấp, đổi thay. Phải thế không Ngọc? Hẹn gặp ở ga Paris Nord, lần cuối trong

đời.

Hồ Đình Nghiêm - London, 20/7/02

Hồ Đình Nghiêm

Và Sầu Oì

Hình như cả dãy phố, chỉ có căn nhà ấy quét vôi màu hồng.

Trong tất cả những màu, hồng và đỏ là màu mà anh không bao giờ có cảm tình. Anh đi qua và về, một ngày có khi bốn năm bận trên con đường đó, vậy mà anh nào ngờ bên trong tường vôi chói lọi màu anh ghét lại là giang sơn riêng tư bí mật một cõi của Sầu.

Mỗi người trong chúng ta, không ai cấm cản chuyện một kẻ có tới những hai ba tên gọi khác nhau. Anh khai sinh cho Hồng cái tên mà anh chắc là Hồng không thích. Đành vậy. Cũng như lúc nhỏ anh tên Cu. Bây giờ nhiều người vẫn quen miệng gọi thế. Ê, Cu, Cu... Anh chẳng ưa tên gọi kỳ cục như vậy, nhưng tuyệt đối anh không thấy có gì trở ngại để phải phật lòng. Cu là một động vật dễ thương, xét cho cùng. Dù cu vừa ra ràng hay cu đã đủ lông đủ cánh. Và Sầu, trời ơi, nghe cũng da diết lắm. Sầu ơi, anh xin chào em.
Bonjour Tristesse...

Anh không biết tuổi Sầu. Ấn chừng nhỏ thua anh bảy tám tuổi. Sầu học Đồng Khánh. Áo dài trắng, nón bài thơ và một vạt lưng đen tuyền màu tóc. Căn cước và “dấu vết dị hình” của Sầu anh chỉ biết có ngần ấy. Anh chẳng thể đạp xe đeo theo Sầu, bởi lẽ biết chọn lời gì thích hợp để nói? Anh ghét chữ tán gái vô hạn và anh luôn tin phút đầu xảy tới cho một đôi tình nhân phải là khoảnh khắc đẹp, đáng nhớ. Người này và người kia đều cảm thấy thế, gây ấn tượng tốt... Điều mà mấy vị quân sư ưa bàn luận: Thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Hôm nay anh cúp cua giờ cơ thể học có ông thầy chuyên mổ xác chết bên nhà thương qua dạy. Một người mà sinh hoạt lúc nào cũng kề cận bên những thầy ma thì hẳn Sầu cũng mừng tượng ra đôi phần. Ông ăn nói vô duyên tẻ nhạt và người ngợm thì chẳng khi nào ngó cho tươm tất, kể cả việc khi đi dạy thì ta nên tươm tất chút đỉnh, đại khái ta cũng có vét-tông cà-vạt như ai. Ông chịu khó nuôi trên thân thể một hương mùi quái lạ mà chẳng một ai có thể phân chất, tìm ra căn nguyên. Tết Mậu thân, anh đã từng ngửi mùi xác chết thối rữa ngập ngụa Thành nội. Mùi tử thi không giống mùi nồng nàn có trên thân thể vị giáo sư dạy môn học nản ời là nản kia. Anh dong tay xin đi tiểu, lòn lách khỏi nhà ông cai, chạy băng qua đám tượng của ban điêu khắc đứng xiêu lạc đủ mọi dáng vẻ. Anh nhảy tường và lang thang bát phố. Anh vẫn hay có những cơn hứng bất tử như thế. Đi không chủ đích. Đi cho hết một buổi chiều. Đi với một đầu óc trống trơn, một cái túi quần nhẹ tiền sạch bạc. Ngang qua căn nhà quét vôi hồng, ma đưa lối quỷ dẫn đường, cái đầu anh quay nghiêng như bị một lực hút vô tình. Đôi ta cùng nhìn thấy nhau, chỉ trong một sát na. Anh bước vào khung cửa hẹp. Tất cả đều hoang vu, như đôi ta là chứng nhân duy nhất còn sót lại sau cơn hồng thủy. Hoàng hôn đỏ về trên con phố chưa sáng đèn. Chập choạng. Vị khuất mặt nào đã cho

anh lòng can đảm? Một đứa đứng trên đôi chân run với một trái tim đập hoảng loạn sẽ chẳng bao giờ lập nên kỳ tích. Nó sẽ ngậm miệng hén và sau đó, cúi đầu bước đi trong muôn vàn tủi hờ. Anh khác, anh vào được vùng cấm địa, chẳng có bóng hậu vệ nào cả, anh vờn bóng và có tiếng còi, rất hoang đường, thổi lạnh lạnh từ tâm anh, tuyên bố anh là kẻ thắng cuộc.

2.

Hình như anh quên Sầu đã gần một năm

Anh có đọc ở đâu đó, như thể trích đoạn từ tuồng cải lương, đại loại: Khi yêu em anh tính từng tháng ngày. Anh hiểu tâm trạng cái ông viết nên câu ấy, nhưng anh thì không. Anh ghét tính toán, kẻ lể, so bì, cộng trừ nhân chia. Nói anh là đứa lờ mắc bệnh đăng trí cũng được. Bởi thú thật, giờ này anh đã quên những gì đôi ta chuyện trò trong cái buổi chiều “định mệnh” kia. Chưa cổ xưa nhưng đã là quá vãng. Một năm, có thể vậy. Hai mùa mưa nắng đến và đi qua thành phố của chúng ta. Bước chân nó khi nản nề khi reo vui, khi ào ạt khi dầm thấm và hầu như nó chẳng để lại dấu tích gì lạ lẫm. Căn nhà Sầu vẫn mới màu vôi hồng, nhột kín nhân dáng mà anh hồ nghi là hình bóng ấy tuồng như mỗi lúc một bí mật hành tung hơn. Nó khiến anh ồm ồm gầy mòn, buộc đứa khờ dại là anh chuyên cần ngồi viết những lá thư dài, tựa hồ đó là phương cách cuối cùng nhằm làm nguôi ngoai những nỗi buồn không lối thoát. Anh đi học, đứng trước người mẫu khóa thân, đứng trước giá vẽ, anh từ chối làm bài, điền thể bằng cách vẽ chân dung Sầu theo trí nhớ. Anh cuộn tròn tờ giấy croquis, bức tranh màu nước và tan học, căn nhà vôi hồng là địa chỉ để dừng chân. Sầu không có mặt ở đấy cho anh nhờ. Một người đàn ông đón anh với tia nhìn khắc nghiệt nhất mà lần đầu anh trông thấy.

- Tôi là Ba của Hồng. Cậu là ai?

Mở miệng là đã nghe gay cấn, không khí chừng như nặng nề. Ông đặt tờ

nhật báo Sóng Thần đang xem xuống bề mặt tủ kính. Anh tránh nhìn sự lãnh đạm có nhiều trên gương mặt không mấy giống Sầu. Những hàng chữ in lớn về các mặt trận bỏ ngõ trên cao nguyên, ngoài hướng bắc của thành phố đập vào mắt làm anh thêm nản lòng. Và anh xử sự như một đứa trẻ đang phạm nhiều lỗi lầm.

- Thừa bác, bạn của Hồng nhờ chuyển tới Hồng món quà này.

Ông đón lấy đứa con tinh thần của anh để thiếu đường bóp méo chân dung Sầu bằng những ngón tay của một thương gia quen đếm giấy bạc. Không xua đuổi, nhưng hiện ra ở đó là sự khước từ cái lân la nán ở của ai kia. Anh chào đấng phụ huynh cau có đầy quyền thế nọ để vô cớ giận lòng đi lang thang giết thêm một chiều hanh nắng quái. Thơ thần dọc theo bờ sông Hương, thất thần lên Thương-bạc, lạc hồn qua Phú-văn-lâu, đi mãi miết. Một vài chuyến xe đồ lăm lem bụi đường chở đầy nhóc người vật từ Quảng-trị bắt đầu ló dạng di tản vào thành phố. Anh không nghe tiếng súng nổ. Chắc là trong hàng quân ngũ của miền Nam dung thân rất nhiều những binh sĩ trước khi cầm súng họ đã sống qua thứ cảm giác mà anh đang hứng lấy giờ này. Anh ghét chữ thất tình vô hạn. Nhưng Sầu ơi, có một điều khó chối cãi: Anh luôn là tên hàng binh trước mỗi trận tuyến!

3.

Anh nghe những đứa bạn mới quen kể chuyện xảy ra ở bên Trung-quốc:

“Một ký giả phương Tây băng qua đường ở một ngã tư đang bật đèn xanh.

Kết quả, ông bị mấy trăm chiếc xe đạp Phụng-hoàng cán ngang người.

Nằm trong nhà thương, vị bác sĩ chuyên châm cứu đã giải thích cho nạn nhân tội nghiệp đầy lạc hậu mà luôn vỗ ngực thậm xưng văn minh: Bạn sau đi đường nhớ nhìn kỹ đèn báo hiệu. Màu xanh buộc phải ngừng lại, màu vàng là chuẩn bị tinh thần để đợi đèn màu đỏ chói sáng để thẳng tiến xông

lên. Đỏ là màu của cách mạng, là màu của một sự đập đổ mà không có gì đủ sức ngăn chặn để chùn bước. Vì sao trước ngọn đèn hồ hởi phấn khởi đó, người bên xứ ông lại phải thúc thủ dừng chân đứng đợi?”

Anh cười trong yên lặng. Có thể đó là một trong triệu triệu chuyện tiểu lâm thời đại. Và anh chợt hiểu, khi người ta sống trong hoàn cảnh bị trấn lột tới mức cùng cực bi thảm nhất thì đó cũng là lúc mà đầu óc con người “phát huy sáng kiến” ra những mẫu chuyện vui phong phú cả lượng lẫn phẩm. Điều này ngược ngạo ở chỗ là nó khác trường hợp khi ta đọc một cuốn truyện tình đầy xúc động thì y như rằng tác giả đó đã phải sống qua những giây phút đau đớn nhất mà mức chịu đựng của trái tim đã tới hồi kiệt quệ. Trái tim anh, anh nghĩ nó còn đập nhát gừng kể từ ngày Sầu bỏ đi. Những truyện anh viết, chẳng còn ai đón đọc nữa cả và bất quá nó chỉ làm riêng anh đối mặt với nỗi xúc động mà Sầu là tác giả từ ngàn dặm dài. Sầu đi, lặng lẽ, bất ngờ. Sầu không tin tưởng ở anh để phút cuối nhấn lại một lời, dù đành đoạn và quyết liệt nhất: Vĩnh biệt! Anh đi ngang căn nhà màu hồng đã bị nhà nước dán giấy niêm phong để dừng chân trước cái màu “cách mạng” đã úa tàn. Tựa một cánh hoa đứng trong bình cắm với sự quên lãng triền miên của chủ nhân. Không ánh sáng, khô khốc nước và quắt queo chết đứng rũ liệt. Anh thấy buồn lòng. Niềm hờn tủi nhú lên, như đứa con vô gia cư bất lực đứng trước căn nhà của người sinh tiền trong gia tộc để lại cho mình bỗng một sớm một chiều bị kẻ khác tới chiếm đoạt. Và anh tin, phương trời kia Sầu có khi cũng sẽ quắt quay nhớ về chốn cũ, rồi mừng rỡ ra đủ điều với một số vốn kỷ niệm phiêu dạt theo chân bước. Cả hai, chúng ta đều hưởng chung sự mất mát. Anh giữ một nửa, nửa kia trao về Sầu. Sầu chẳng còn quê hương. Anh có được nó để ngày đêm mong ước tới vùng đất tự do mà Sầu đang đặt chân hít thở. Anh tự hỏi, chẳng rõ trong chúng ta ai may mắn hơn ai? Đầu óc lú lẫm không giải thích được sự hơn thua. Thôi thì mình

chung lưng làm một quả đất nhỏ. Anh giao cho Sầu phía có ánh sáng mặt trời, phần trắng soi về đêm thì xin nhường cho kẻ ở lại. Bởi giờ này, bóng tối sẽ rất cần thiết cho anh. Cho những đêm hoang vu anh nhìn mọi vật “nhà ngói cũng như nhà tranh”, trắng đen đừng phân minh và vàng thau thì cứ lẫn lộn như đã từng.

Bạn bè anh cũng có lắm đứa bỏ chỗ tối mà ra đi. Làm con hoang, thừa nhận hoặc vô thừa nhận thì cũng đứng dưới mẫu số chung cả. Ở tứ tán năm châu bốn bể đều là nhà, chỉ thiếu điều hiểm hóc ngang ngược: Bốn phương vô sản đều là anh em. Bớ khi! Chúng nó đâu có biết câu ấy. Tất cả đều rất một phường tư bản. Anh cầu trời cho chúng nó mãi được vậy. Chúng có gửi quà về cho anh, có đưa tội nghiệp phân trần, viện cớ xứ người mệnh mông nên việc anh nhờ dọ hỏi chẳng có kết quả. Không một ai biết đích xác Sầu đang ở đâu. Chỉ đưa tin là Sầu vượt biển cùng ghe với ông bác sĩ dạy môn cơ thể học ngày nào. Ông ấy có người em ruột cũng là bác sĩ nhưng chuyên về sản khoa và mấy thứ bệnh lằng nhằng của đàn bà. Còn trẻ tuổi, nhưng tài cao. Và hình như ba của Sầu cũng đã đi tới quyết định chọn mặt gửi vàng. Hình như. Khi nói thế có nghĩa là còn hồ nghi, chưa ăn chắc? Nhưng hình như anh luôn tin vào những thứ hoang đường. Ở quê nhà anh quen sống thờ với tất cả những huyền mộng mất rồi. Người ta từng lên kế hoạch “biến sỏi đá thành cơm”. Phải thành khẩn tin đến chuyện một chú bộ đội bắn rớt pháo đài bay B-52 bằng một vũ khí thô lậu. Xăng có thể cạn lốp có thể mòn, nhưng số máy số sườn vẫn không hề thay đổi! Anh phải tin vào những thứ chân lý các có ấy, như tin là Sầu đang êm ấm chung chăn gối cùng ai kia. Hắn sẽ chẳng mang chứng bệnh gia truyền để làm khổ tới lỗ mũi Sầu bằng thứ mùi kỳ cục mà ông anh hắn lỡ mang. Anh nhắm mắt lại. Vợ một bác sĩ tốt nghiệp tận phương trời văn minh và xa lạ, Sầu có đầy đủ quyền thế và cương vị để quên anh. Quên phần đất luôn áp ủ bóng tối và tụt hậu. Anh tự hứa, nên làm một

cuộc “cách mạng bản thân”. Khai tử cái tên Sầu trong trí nhớ. Anh phải cố quên mọi chuyện, chỉ dây dưa lần cuối bằng cách viết một truyện ngắn... Có tên hoàng tử ngủ vùi trong rừng, giấc ngủ ngàn năm vì sẽ chẳng có thực sự hình bóng một cô công chúa nào xuất hiện để đánh thức.

4.

Khi một người bác sĩ nói: Quý vị nên đem anh ấy về nhà và xin hãy chịu chuộng làm vui lòng anh ấy đủ điều, thì ta phải hiểu đó là lời chia buồn sớm sửa nhất dành cho một người đang nằm đếm từng cây số vùn vụt trôi trên con đường dẫn tới miền cực lạc. Đó là lời thú nhận văn hoa khi mà thuốc thang đã đầu hàng trước ông thần chết. Rằng tôi không đủ nhẫn tâm để nói huých toẹt với quý vị tới cái thô nhám sần sùi của sự thật: Ồi dà, thằng chả này cao số thì cũng thọ thêm được ba bữa nữa. Ba ngày phù du, quý vị hiểu không?

Anh nằm trên giường suy nghĩ đủ điều. Cuộc đời đã xáo trộn từ lâu nên anh lạc lõng không còn ai thân thích kề cận mình. Và bây giờ, những ông bác sĩ cũng đã nhạt đi hết những râu ria trong ngôn ngữ, cau có lột truồng mọi thứ, trần trụi. Yêu ai cứ bảo là yêu, ghét ai cứ bảo là ghét. Anh có cảm tình với sự sòng phẳng ấy vô cùng và anh dọn lòng thanh thản đón đợi một bản thông cáo cuối đời người. Anh không có gì bận lòng. Một người mà suốt một thời sống thu mình như anh thì khi chết đi nào khác chi một con ốc nhỏ. Anh chẳng làm nên việc gì ghê gớm cả để rồi ân hận cho công trình ấy phải chịu dở dang, không xây đắp trọn vẹn đến chung cuộc. Anh chỉ hơi buồn lòng, duy nhất một điều: Đó là bác sĩ quanh đây không có đủ sự “sáng suốt” để nhìn thấu con người anh mà định bệnh. Xì xào, ngờ vực, lắc đầu. Rồi lại tiếp tục thử nghiệm, bằng một phương thức khác. Anh tựa một con vi trùng khổng lồ, nguy hiểm lạ thường đồng thời cũng ẩn dấu ở bên trong đủ đầy sự

lôi cuốn. Anh nhớ những ngày êm đẹp cũ, để rồi so sánh anh là một người mẫu trần truồng và tất cả những bác sĩ đều là sinh viên mỹ thuật đang luân phiên nheo mắt ngó vào người anh, đo đạc, dựng sườn, tạo hình khối và vung tay phát thảo lên giấy những nét vụng về ban đầu.

Anh đem tất cả gia tài của anh theo, khi nhập viện. Đó là mười hai cái truyện ngắn anh viết trong nông nổi một thời còn giữ lại được. Một kẻ mà sẵn lòng nhìn mặt bóng đen cái ông thần cầm lưỡi hái thì nó đâu có quan hoài tới mấy ông thần cầm buá cầm liềm lẽ tẻ. Trong tập bản thảo đó có biết bao câu đòi trụ, phản động? Bao nhiêu lời bêu rếu bôi xấu chế độ ưu việt? Anh không đếm xuể và anh chẳng gợn lòng, bởi giản dị một điều nó thấy là sự trung thực mà khi viết nên anh hồn nhiên chẳng biết hư cấu là gì cả. Và những mối tình được nhắc nhở trong đó? Anh cười buồn, ít ra thì gã lao công bệnh viện một hôm cuốn xác anh đi hỏa thiêu, gã sẽ được trả công bằng thứ món ăn tinh thần lãng mạn lạ lùng mà tuổi trẻ hiện tại của gã chưa từng nếm qua, nghe kể, đọc thấy. Giời ạ! Đừng quát tháo: Coi chừng âm mưu thâm độc của Mỹ Ngụy để lại.

Anh được chuyển phòng hoại. Da anh xanh mướt hay vàng khè? Má hóp hay mắt trũng sâu? Anh choáng váng khi nhìn ra vuông trời xanh thẳm có nắng chen đầy lên khung cửa. Anh chảy nước mắt vì nắng chói hay bởi một cánh chim sẻ vừa lượn cánh ngang qua. Tự do và sự quản thúc. Hai điều đen trắng này đã vì nó mà xảy tới biết bao nhiêu cuộc cách mạng đổ máu? Anh nói với một ông bác sĩ mà anh thấy ông ấy là người có bộ mặt sáng sủa nhất đám.

- Bác sĩ can thiệp cho tôi được đi dạo bên ngoài một buổi có được không?

- Tôi không đủ thẩm quyền làm theo lời yêu cầu của anh, bởi tôi là một bác sĩ ngụy.

Chữ ngụy ẩn chứa sự thú nhận buông xuôi đầy tội nghiệp mà lâu rồi nó vẫn

còn là dấu ấn chưa phai. Nó là vết thương nặng nề nhất. Là người tình thề nguyện với ta đủ điều rồi có khi dừng dung bỏ ta đi, gieo lại sự chấn động rạn vỡ mà có sống lại kiếp sau ta vẫn còn nhói đau. Ông bác sĩ nói nhỏ:

- Tôi có thể giúp anh những chuyện khác, nếu anh muốn. Giấy viết, hoặc bồi dưỡng thêm chút thức ăn chẳng hạn. Hoặc một hai liều thuốc nếu anh buồn miệng muốn hút chùng vụng...

Anh cảm động đến ngạt thở. Tình người. Nó làm anh sống sót. Anh nói:

- Tôi tin là bác sĩ cố ý khi nói tới chữ nguy. Bác sĩ có quyền hãnh diện về chữ đó, bởi những gì dính dáng tới nguy đều khác thường, ngay cả trong lãnh vực y khoa.

- Anh nói vậy thôi. Tôi tiếc là không đem sự hiểu biết của tôi để giúp anh. Một phần vì nhà thương thiếu thốn quá nhiều máy móc dụng cụ... Trước đây anh là nhà văn hả?

- Dạ không. Tước hiệu đó cao cả quá. Tôi là một con số không. Bác sĩ gọi tôi là Như không, cho dễ nhớ.

- Anh còn trẻ. Tôi chắc rằng anh sẽ khỏi bệnh... Đời sống, người ta chỉ hơn nhau cách xử sự và chính nghị lực của mỗi người.

- Nghị lực? Bác sĩ có biết là con người, một đôi khi họ mong được chết lắm không?

- Thì tôi đã nói rồi. Cái chết cũng là một trong những phương cách để biểu hiện thái độ của mình đối với cuộc đời. Hơn thua là tùy vào mỗi cách chết. Một hai hôm nữa, bệnh viện mình sẽ tiếp đón một phái đoàn bác sĩ ở nước ngoài về tham quan, giúp đỡ. Có lẽ trường hợp bệnh lý của anh cũng là vấn đề để họ quan tâm tới.

Ông bác sĩ chào anh bằng cách đưa tay vỗ lên vai. Anh lão đảo bởi cái hành động đó. Tại vì nó nhẹ nhàng và êm ái quá. Anh lê chân tới bên thành cửa

sổ. Chỗ anh nằm ở lầu ba, khá cao đối với nhân gian luôn xô bồ bên dưới mặt đất. Anh thấy dòng sông chảy lặng lẽ, như tấm gương soi đứng sững. Những tàng cây xanh chen chân hai bên bờ và lác đác đã có những chùm hoa phượng nở sớm, đỏ mình soi mặt trên nước, đỏ thắm cho một mùa hè lặng lẽ đến gần. Màu đỏ, màu hồng, với anh vẫn còn là một dị ứng trong nhãn quang. Hiện tại nó nhắc anh về những kỳ nghỉ hè trước đây. Anh chẳng còn thu giữ được gì trong trí não chật hẹp, ngoài hình ảnh từng cánh hoa phượng ép trong cuốn lưu bút khô chết theo những dòng chữ phân ly đầy sáo ngữ vụng dại tuổi học trò. Anh thở dài. Những kẻ bất hạnh là những kẻ mù lòa đôi con mắt ngoài nhìn quá vắng mà tìm hoài vẫn chẳng thấy bóng dáng tuổi thơ.

Buổi trưa, người y tá đem com độn khoai và món canh rau muống nấu với nước ruốc hâm hằm nóng bước lạch cạch vào phòng. Anh rùng mình. Chẳng hiểu vì tiếng ve sầu bất chợt cùng trỗi giọng hợp ca hay vì một thứ nguyên nhân nào khác?

5.

Anh bị đánh thức bởi nhiều tiếng động khác nhau. Ánh sáng lùa tới dữ dội khi mí mắt nặng nề được mở ra. Anh nằm yên, chìm sâu vào tấm nệm mỏng. Chuỗi ngày qua, anh đã gần như lụn bại tinh thần trong việc suy xét đâu là thực đâu là hư. Nó nhập nhằng, nó chân thấp chân cao đến giữa nhận thức tăm tối và chính nó đã trở nên một mũi nhọn chọc thủng tới phần sâu thẳm nhất trong anh: Mình là đóm lửa yếu thấp trên một cây đèn đã vơi cạn dầu... Anh nghe nhiều tiếng nói vọng lên quanh chỗ nằm, lưng bùng. Ban đầu, anh thấy rõ nét nhất là khuôn mặt người bác sĩ quen thuộc đang cúi thấp xuống bên tai anh:

- Như tôi có thông báo trước. Đây là phái đoàn những vị bác sĩ đã từ phương xa về thăm bệnh viện mình... Anh nghe tôi nói gì không?

Anh nghe, nhưng anh không có được một cử động nào nhằm trả lời câu hỏi ấy. Anh thấy Sầu đứng đó như trong mơ, hoang đường hơn cả mộng mị. Màu áo trắng, trắng quá; như một ảo ảnh. Sầu hiện thân, tựa hình ảnh ma soeur đầy lòng bác ái trong một nhà thương thí. Ừ, đúng là Sầu. Dẫu cuộc đời có dấy thêm một cuộc dâu bể khác để đầy đọa nhau, làm biến đổi hình tướng mọi vật thể, anh vẫn có thể nhìn nhận ngay ra cái đường nét lạ lùng có trên tổng thể nhân dáng Sầu, sá chi mái tóc dài ngày xưa đã bị cắt cho ngắn đi, cắt như một tuyệt giao với quá vãng nhiều oan trái. Sầu tóc ngắn và Sầu có đôi phần tàn phai. Anh chết lịm một chỗ. Giá trị của sắc đẹp, không gì khác hơn là khi ta nhìn qua một lần, ngàn năm sau ta vẫn còn nhớ tới. Anh đã bị biến dạng tận gốc rễ, bị đổi thay cùng cực đến thế sao? Vì có gì mà ánh mắt Sầu khi nhìn tới, lại dễ dàng như khi ngoảnh mặt đi? Sầu đã không còn nhìn nhận anh. Hẳn đã chết một hôm nào khi ta bỏ đi biệt xứ? Mọi vật đã chẳng còn như xưa khi ta trở về. Cũng phải. Một tờ giấy đã lờ vò đi, làm sao trải thẳng lại được như cũ? Sầu có vẻ như chán nản điều gì, bỏ mọi người chộn rộn quanh con bệnh để vòng tay bước kè thành cửa, ngó mông lung ra khoảng trống như anh từng đứng ngờ nghếch hóng gió. Anh chảy nước mắt dễ dàng hơn anh tưởng. Chưa khi nào, anh mong cái sự thật quái gở này chỉ nên diễn ra trong cõi mộng hoang đường thôi. Ông bác sĩ lau nước mắt anh bằng cái khăn mù-soa luôn nhàu nát có trong tay ông. Ông an ủi và vỗ về điều gì đó. Ông vẫn mang những ngộ nhận đáng yêu. Ông đã hiểu lầm về những giọt lệ đã rơi chảy xuống gôi. Không. Không một ai có thể hiểu được cả.

Họ rời khỏi giường anh, nói là để tránh bệnh nhân bị xúc động thái quá về cái hành động “nghĩa hiệp” mà họ từ phương trời cực lạc mang về lòng hảo tâm cùng kiến thức sở học nhằm cứu khốn những con bệnh ngặt nghèo. Sầu là người khuất lấp trước tiên, đằng sau cánh cửa. Và rồi thì cuối cùng cánh cửa đó đóng chặt lại như cũ. Anh gương dậy, cố gắng đi quanh phòng một hai vòng. Anh vận dụng khứu giác, bắt lỗ mũi phải làm việc. Sầu đã đến gieo rắc trong bốn bức tường này một mùi thơm và khi đi cũng hà tiện mang theo hương hoa có trên cơ thể Sầu trốn mắt biệt. Anh dừng chân bên khung cửa sổ, mừng tượng ra chỗ mà Sầu đã đứng vòng tay trước đó để đặt đôi chân mình vào đúng với vị trí mà anh tin sự quan sát của anh không nhầm lẫn. Anh ngó xuống sân như Sầu đã vừa đứng ngó. Những chiếc xe hơi bóng loáng đậu sánh đôi dưới bóng im của từng tầng lá cây xum xoe. Những người “khách không mời” kia lục tục bước ra khoảng sân ngập nắng. Sầu được một người đàn ông ôm eo dịu dờ bước chậm rãi làm như chính Sầu là một bệnh nhân được chồng tận tụy đến thanh thỏa mọi giấy tờ để làm thủ tục xuất viện.

Anh leo lên, đứng khom lưng trên thành cửa để trông cho rõ mặt Sầu. Anh vẩy tay rồi rít loạn xạ nhưng Sầu chẳng thấy. Anh bước thêm một bước nữa để gọi tên Hồng thật to. Tiếng Hồng kéo dài từ miệng lưỡi đắng khô của anh, vỡ ra, rơi xuống và cuối cùng im bật bằng một vũng máu chảy loang thắm vội vào đất. Thu dẫu ở thất lưng, xấp bả thảo những truyện ngắn bị rơi rớt vung vãi đầy khoảng sân đang rung động bằng những thứ tiếng hoảng loạn. Gió từ đâu đùa cợt thổi ngang làm vờn bay những cánh bướm kỳ dị. Một tờ giấy vương vী vào người Hồng, ép chặt vào ngực, không rời. Tờ giấy có tựa đề viết lớn: Em Phương Xa Dấu Yêu.

HẾT

Hồ Đình Nghiêm

Vân Cầu

Thoát được bát quái trận đồ, Đằng Vo đứng nhìn căn nhà án lồi. Vật đổi sao dời, cảnh sắc biến hóa, đường sá thay tên đổi họ, thiệt khó tìm. Mà cũng không chừng thẳng lái xe ôm ưa trần lột tiền bằng cách chạy vòng vo, thông thả phun khói xăng. Chóng mặt, say nắng.

Đằng Vo bước vào sân, hơi choáng váng. Một người đang ôm bình tưới nước ngẩng mặt lên, án chừng dò hỏi, đón đường.

- Có đúng là nhà của Kiếm Văn?

- Thưa phải.

Những cánh hoa đầm đìa ướt át, lả lơi. Năm sáu loài khác nhau, ba bốn màu dị biệt. Hương thơm nhẹ thoảng. Nước rơi xuống, giọt đọng trên cánh hoa, giọt lăn vào đất, thấm thấu.

Người đàn bà ngưng tay khi nước đã cạn trong bình. Y phục nhàu bần, dáng dấp quê mùa, tựa hồ một kẻ làm công.

- Nói cho Văn biết có ta từ ngàn dặm đến thăm.

- Xin đợi ở đây, tôi vào báo cáo.

Đằng Vo chấp tay sau lưng, nhìn ngang liếc dọc cảnh vật. Dưới mái hiên có treo dây lồng chim. Sơn ca, chích chòe, họa mi, hoàng yến thay phiên hòa âm. Tiếng cao tiếng thanh chen vai thích cánh, ngân nga giữa chiều đang dịu

nắng. Hoa và chim. Vườn tược và cách bài trí. Ô hay, xem chừng như đây là nơi quan chức an hưởng tuổi già. Một kẻ giàu tiền của muốn ẩn dật vui thú điền viên?

- Trời đất ơi!

Một tiếng la. Nửa mừng vui, nửa thảng thốt.

Kiểm Văn mang tiếng reo ra khỏi bậc thềm. Áo quần bảnh bao, mặt mày tươi nhuận, thần sắc khác thường.

- Về hồi nào? Sao không đưa tin cho đệ đi đón rước?

- Về ban trưa. Ta bao giờ cũng ưa mang đến sự bất ngờ.

- Than ôi! Bao nhiêu năm rồi? E đã có hơn mười mấy mùa lá rụng. Huynh thật đổi thay.

- Bậy. Trước sau ta vẫn vậy. Kiểm Văn mới là kẻ làm ta ngỡ vực.

Trong đầu ta không hình dung được cảnh trí này. Đứng đây mà ngỡ ngàng, tưởng chân đi lạc vào gia trang kẻ khác.

- Thôi, chớ chơi nhau. Chớ làm tình làm tội nhau kiểu ấy.

- Ta mừng cho hiền hữu không hết sao lại bảo là chơi nhau? Ta vẫn tưởng kẻ ở lại quê nhà đứa nào cũng lam lũ chật vật. Ai mà dè!

- Cuối cùng huynh cũng quay đầu. Phú quý không về làng khác nào áo gấm đem mặc vào ban đêm. Hãy vào nhà, uống một chút men cay gọi là đánh dấu buổi sum vầy, mừng vui vô hạn.

Đằng Vo đi theo Kiểm Văn. Nhà ba gian hai chái đã phá bỏ để xây cất theo kiểu hiện đại. Trường kỷ, tủ khảm xà cừ, bệ thờ ông bà tổ tiên đã đẹp mắt, nhường chỗ cho bàn ghế gọn nhẹ in tuông của Ikea. Mỹ thuật, hài hòa, sang cả. Đằng Vo dòm qua, bật lên tiếng than:

- Ta mà phú quý gì. Sống lây lất xứ người lao động quần quật cũng chỉ vừa đủ miệng ăn. So ra, nhà ta bên đó không thể sánh được chốn này. Cuộc đời thật có nhiều cái khó hiểu!

- Thật sao? Khó hiểu lắm sao? Xuân vũ vô cao hạ, hoa chi hữu đoản trường. Kiếm Văn xỏ nhỏ. Đằng Vo ngả người xuống ghế.

- Bàn tay có ngón ngắn ngón dài, nếu thế ta là ngón cái còn Kiếm Văn là ngón giữa chẳng?

- Khẩu khí ấy thật không phải là của bọn Việt kiều. Nhưng thôi, hãy quên đi. Mọi thứ đều phù du, tình bạn là vạn tuế, đúng không?

- Đúng mà sai. Đừng cưỡng bức định nghĩa một thứ gì ráo. Ta đọc trên báo Công an, hằng hà sa số những vụ khó hiểu, đơn cử như con đâm cha mẹ những năm nhát dao trí mạng vì muốn làm chủ hai triệu đồng. Chuyện ấy nên hiểu sao cho thông ý suốt tình?

Bia Heineken được khai. Lon nhôm ướp lạnh, logo ngôi sao đỏ in bên ngoài và mờ hơi, chảy nước mát.

- Uống đi. Uống mừng mấy chục ngàn dặm kinh qua mà chẳng bị không tắc khủng bố, lành lặn hình hài về tới quê hương.

Đằng Vo nghe lời, ngửa cổ nốc bia. Thoáng động trong con mắt, lung linh vẻ đẹp rạng ngời của một thiếu nữ thoát y. Đặt lon bia xuống bàn, kéo vạt áo chùi kính cận thị, đeo lên lại và ngó chăm chú vô bức tranh sơn dầu khổ lớn treo ở góc tường, anh họa sĩ nào đã tỉa tót vẽ nên một dáng dấp sống động, ngỡ như thật. Ngày xưa, ông quan tội nghiệp nào đi sứ sang Tàu đã đưa tay chụp bắt một con chim có trong bức tranh, chuyện đó e phải nên tin. Thực và giả, việc ấy chỉ có bọn nghệ nhân nghệ sĩ mới hiểu thấu tường tận.

- Có đẹp chẳng? Kiếm Văn rung đùi.

- Đẹp. Đẹp lắm. Đằng Vo chớp mắt.

- Người hay tranh?

Đằng Vo nheo nheo hai con mắt. Lông, tóc, móng, ngực, eo, đùi. Đầu, mình và tứ chi thấy đều mượt mà, không tì vết. Thậm chí nốt ruồi cũng chẳng đậu được một hột đen.

- Sao lại hỏi thế? Sao lại treo cái báu vật đó giữa nơi này? Hội họa có được hiểu là một thứ để khiêu dâm không? Treo lên để thử nghiệm lòng người chẳng?
- Ngôn từ nọ có đúng lại có sai. Thường thức một tác phẩm nghệ thuật mà lòng gọn tà ý thì ắt rằng kẻ đó chẳng phải là bạn của Văn này.
Sao, từ thuở làm kiếp ăn nhờ ở đậu huynh có còn xắn tay áo lao vào cuộc chơi giỡn màu vọc cọ?
- Than ôi! Vo này ví như cây quýt bị bứng trồng ở nơi hiểm địa.
Chưa lè, đắng chát. Sinh lực tiêu hao, ta chẳng còn thiết để tâm vào một việc làm nào cả.
- Uổng thay! Phí thay! Thảng hoặc lòng có dấy lên chút nỗi niềm hối hận?
- Hối hận chuyện gì ?
- Chuyện bỏ trốn đất cha làm thân lưu lạc.
- Bậy. Ta sống còn tới hôm nay là nhờ mau chân. Làm con rùa rút cổ ở lại thì e hản du địa phủ lâu rồi. Thôi, đừng khơi chuyện cũ, mất vui. Ta về hôm nay mọi vật tưởng như đã khác trước?
- Phải. "Hãy lau khô nước mắt đi em, vết thương hôm qua sẽ thành sẹo".
- Thơ của Kiềm Văn?
- Không dám đâu. Tuyên ngôn của một kẻ đại thần.
- Đồi khác không có nghĩa là vết thương đã thành sẹo. Diện mạo này tuy bề ngoài hoa hòe hoa sói nhưng bên trong chừng như nhiễm độc trầm kha.
Nghe đâu nuôi dưỡng vi trùng vô số kẻ.
- Sida là bệnh ngoài da, mười năm mới chết thì ta sợ gì.
- Lần này thì đúng là lục bát của Kiềm Văn?
- Đây là quan niệm sống của chị em ta. Văn này tuyệt không đủ sức để sáng tác một câu xuất thần tựa thế.
- Vậy chó hiền hữu làm quái chi mà một tay gây dựng nên cơ ngơi to tát đến

đường này?

- Đêm nay hãy nán lại tề xá, chúng ta nằm gác chân lên nhau mà hàn huyên bao chuyện đời.

- Nói cũng đúng.

- Về ở lâu mau?

- Ta không có hoạch định chương trình. Dài lâu hay ngắn hạn đều tùy vào lòng người, lệ thuộc cảnh vật. Thành tâm mà nói mọi thứ ở đây từng đã thờ ơ lạnh nhạt với ta, như không có dây mơ rễ má nào liên hệ với nhau. Ác cảm. Ngay phút ban đầu đặt chân xuống đất mẹ cũng phải bị nộp tiền mai lộ mới được hanh thông chuyện đi đứng. Ôi, ta vẫn ngỡ bọn thảo khấu Lương Sơn Bạt chỉ có trong võ hiệp kỳ tình giả tưởng mà thôi!

- Cha mẹ Ôi! Bơ sữa của bọn đế quốc đã đầu độc huynh mất rồi! Sao lại phát ngôn linh tinh ra thế? Nhập gia thì phải tùy tục.

Đặng Vo chưa phản ứng chột có tiếng chuông ré lên. Trong túi áo Kiếm Văn dẫu gọn cái vật phát tiếng thúc bách ấy. Cầm điện thoại di động như tựa một cái tai heo, Kiếm Văn áp nó vào má và sắc diện luôn thay đổi khi đón nghe lời nhắn nhủ thì thầm.

- Thật là đường đột. Xin thứ lỗi, đệ có chuyện khẩn phải đi ngay. Huynh cứ ngồi yên vị mà nhấm nháp, thoải mái tựa đang ở nhà mình. Thu xếp công việc xong đệ sẽ dời chân trở về và chúng mình kéo nhau đi nhà hàng đặc sản cao cấp đánh chén.

Xe gắn máy đời mới sản xuất ở nước đàn anh Trung quốc vĩ đại từ nhà sau được dắt ra. Máy nổ dòn, Kiếm Văn leo lên yên.

- Nhớ nhé, chớ buồn chân đi thơ thẩn mà lạc mất nhau. Đi đái đi ỉ? thì cứ tỉnh bơ lui nhà sau xả bầu tâm sự.

- Được. Ta đợi. Tám giờ tối là hạn cuối.

- Quân tử nhất ngôn.

- Đinh mười phân đóng chặt vào gỗ.

Xe hai bánh phun khói lại ở sân mang bóng hình Kiếm Văn vụt mất như gió thoảng. Đằng Vo khui thêm bia, mặt đỏ kè và lò dò tới đối mặt với tám tranh. Thiếu nữ đứng trần truồng bất động ấy khoảng tuổi đôi mươi, tuy bị dát mỏng hình hài trên mặt bố phẳng nhưng Đằng Vo cũng mừng tượng ra những vùng thật sung mãn nhô ra ngoài. Trần đầy, căng cứng. Bất chước tiền nhân, Đằng Vo cũng thò tay sờ nắn thử. Nếu ta làm chủ được xác thân kia thì những đứa bạn mà ta kết giao đều phải có lý lịch là thái giám trong sạch, ba đời không nuôi chim, đảng viên đảng dị ứng đàn bà.

Ý nghĩ ấy làm Đằng Vo mắc đái, vén màn vải in hình chùa Một Cột lui gian nhà sau. Chạng vạng ngoài trời và tù mù phòng vệ sinh ám tối. Bước chân thôi dọ dẫm khi ngọn đèn néon xanh tái mở bừng con mắt trên đầu Đằng Vo. Có tiếng cười nhẹ sau lưng.

- Công tác đèn nằm đây chứ nào phải bắt ở đó mà đưa tay sờ soạng.

Đằng Vo quay đầu, sững sờ tới độ chẳng rút được bàn tay đang mân mê những hạt nút vừa cởi ở quần. Giống như chuyện liêu trai, người vừa giống tiếng giễu cợt đó là một thiếu nữ mặt hoa da phấn. Cô đã sống động từ bức tranh bước ra, không quên mặc vào người bộ đồ ngủ bằng hàng lụa mỏng. Được ôm con ma ấy vào lòng có chết cũng cam, Nghĩ vậy Đằng Vo chẳng chút hãi sợ, nao núng.

Nói cho khoa học biện chứng, bia trong người Vo đã trao cho Vo sự can đảm. Đồng thời nó có vẻ xúi giục Vo, khích lệ một cuộc tổng tấn công. Tiền pháo hậu xung, lấy thịt đè người. Ôi, nhà thì quanh quẽ mà nhà ấy lại chứa độc có cảnh trai đơn gái chiếc. Cái ấy là ý nghĩ sáng suốt của ta chứ không phải do bia Heineken xúi dục.

- Vo này lưu lạc đã lâu, đi đã gần cùng khắp mọi chốn nhưng thề với em ta chưa từng gặp ai mang thứ nhan sắc diễm tuyệt như em đang có. Phút đầu,

khi ngó lên bức tranh, lòng ta đã thoáng giao động, nhuốm mùi tục lụy sống sờ. Nói cho ta biết em tên chi? Nhắc nhở cho ta hay đây là hiện thực mà không hề là mộng ảo.

Áo lụa mỏng di chuyển lại gần, êm ái, thướt tha.

- Sao lại mộng mơ, sao lại hoang đường? Khi ngắm tranh, Kiếm Văn không giới thiệu qua cho anh rõ à? Em là Quỳnh Hoa. Và chúng ta đang ở đời thường.

Khứu giác Vo đánh hơi, cánh mũi Vo phập phồng. Quả nhiên từ người con gái không ngừng xô dạt tới một hương mùi kín đáo. Nó không hẳn là mùi Dove, Camay; lại càng không ra mùi xà phòng Chà Và, Cô Ba, trầm, bồ kết do nội địa sản xuất 72 phần dầu. Đích thị đây là mùi thanh tân của một đứa con gái vừa đi qua cánh cửa vị thành niên, mùi hoa quỳnh oằn thân khai hoa nở nhụy kín đáo giữa đêm thâu. Ấm trầm, ngây ngất.

- Nãy giờ em trốn nơi mô mà ta không hề thấy qua?

- Em bận tắm. Em bận vốc nước kỳ cọ rửa ráy, em lau mình lau mẩy. Kiếm Văn thông báo: Hôm nay nhà ta có khách quý. Không có gì quý hơn... Ông khách Việt kiều.

- Mà này, ta cũng hơi sơ ý. Liên hệ giữa em và bạn ta ra sao? Biết trước để khỏi mang tội sàm sỡ?. Bà con xa? Láng giềng gần? Hay thê nhi, tì thiếp?

- Trật tuốt luốt. Gọi sư huynh cũng đúng mà nói Kiếm Văn từng là ân nhân của em cũng chẳng sai.

Đằng Vo nhìn mặt mũi, ngó tay chân, quan sát thân hình Quỳnh Hoa. Rõ ràng người với tranh tuy hai mà một, như chị em sinh đôi, như hai giọt nước. Hoa nhường nguyệt thẹn.

- Thằng họa sĩ nào cũng khá mát tay!

- Xưa nay em nghe đời gọi là bác sĩ mát tay, thi sĩ mát giấy, chứ chưa bao giờ nghe tới họa sĩ có đôi tay thiệt mát.

- Không mát thì nóng, không sạch thì bẩn; cái đáng nói là thành quả: Nó đã lột tả hết nét đẹp mà em có. Kiếm Văn quả là kẻ biết nhìn người, khéo chọn lựa.

- Ngó dậy mà hồng phải dậy!

- Tại sao vậy cà?

- Anh còn nhớ trò chơi tìm ra bảy điểm khác biệt thường in trên báo không?

- Nhớ, thời xưa ta rất ưa chơi trò đó. Họ đặt hai hình vẽ tựa nhau nằm kề cận để thử nghiệm cặp mắt mình. Bên này ba cành hoa bên kia chỉ có hai. Ông sói tóc này có ba sợi, hình kia thì đầu lại mọc thêm sợi thứ tự..

- Bức tranh treo ngoài kia và em cũng có vài điểm dị biệt.

- Tranh thì hoàn hảo lắm rồi, chẳng lẽ em lại trách cứ lão họa sĩ

- Với đôi mắt của một kẻ tầm thường, người nào cũng phát hiện không chịu triển khai hết vẻ đẹp thắm kín trên người em? ra sự khác biệt ấy.

Bàn tay Quỳnh Hoa đưa lên lần cởi nút áo. Bụng dưới căng cứng, Đằng Vo như người đứng trên lửa.

- Khoan, xin em hay đợi.

- Chuyện gì?

- Ta linh cảm như có điều bất thường đang rình rập.

- Anh có muốn đi đái thì cứ nói trắng ra. Đái cho nhẹ người, điều bất thường đang rình rập kia sẽ trôi ra ống cống.

- Phải. Ta sẽ đái nhưng chưa chắc là ta sẽ nhẹ người. Kiếm Văn trở về bất ngờ và ta sẽ nói sao với nó đây? Giang hồ đã từng coi thường bọn Việt kiều như ta. Dòm, hôi hóp, Việt gian... đủ các thứ gán ghép.

- Anh thì khác, dưới mắt em anh là đã xin. Còn Kiếm Văn? Một kẻ đi hẹn hò với nhân tình nhân gái thì hẳn ta đâu có dễ mau chân rời bỏ hiện trường.

Lại nữa, giờ này đang cao điểm, tất phải bị ùn tắc giao thông. E phải tới tám giờ tối chàng ta mới phờ phạc trở về, đến hẹn lại lên.

- Ủn tắc giao thông?
- Bị kẹt xe đó, không hiểu à?
- Fuck.

Đằng Vo chửi thầm. Rắc rối hơn cả tiếng tây tiếng u.

Hạt nút cuối cùng thoát khỏi khuy, hai tà lay động như màn voan treo trước cửa phòng the run rẩy gió. Da thịt trắng ngần, phơi bày từ bán phần đến toàn phần. Nụ hồng lấp ló. Đằng Vo nuốt nước bọt. Quả?thật, tu bìa có đến cả lít vậy mà nó đã bốc hơi đi đâu? Khô khan, bỏng rát. Thèm ăn chù?g một trái dứa tươi biết mấy! Thèm uống vụng một bầu sữa ngọt vô cùng!

- Khoan...
- Nữa, lại hụi rồi khoan. Sao anh các có quá chùng chùng!
- Ta không phải hạng trẻ người non dạ. Thực ra thì em đang nuôi dưỡng một âm mưu gì?
- Em sợ và em ghét chữ âm mưu vô hạn. Âm mưu vượt biên, âm mưu bôi bác chế độ, âm mưu chống đối chính quyền. Đừng đổ oan vào lòng thơ ngây này bằng cụm từ khó nghe đó.
- Ta cũng ghét câu như chim vào lồng như cá cắn câu. Bác Hồ cũng từng làm thơ răn đe: "Đau khổ gì cho bằng mất tự do, đến buồn đi ỉa cũng không cho!"
- Ỉa đái gì thì làm lẹ lên. Có ai cấm cản đâu?
- Vo này đâu phải hạng phàm phu tục tử. Ta phải biết thu dẫu của quý trước mặt chị em phụ nữ.
- Thôi, để khỏi mất thời giờ vô lối em đành thừa thốt đôi điều để xua tan sự dị nghị có ở anh.
- Phải. Sáng sủa bao giờ cũng hơn mờ ám. Em cứ nói thật, nếu được không chừng ta sẽ dốc lòng vui vẻ giúp em ít nhiều.

Chiếc áo được cởi ra. Quỳnh Hoa để mặc cho nó rơi nhẹ xuống đất?. Cô xoay

người lại.

- Anh thấy gì không?

- Em cảm cúm hay em bị trúng gió?

- Kiếm Văn đánh em bằng roi mây đó.

- Bậy. Không phải có người đã cạo gió cho em sao? Sau lưng hằn đỏ hình xương cá.

- Ở ngực thì sao, có ai lại cạo gió nơi vú bao giờ?

- Trời đất! Kiếm Văn bạn ta sao lại nhẫn tâm đến thế.

- Để em cởi quần cho anh xem những thương tích bên dưới. Em và bức tranh không hề là bóng với hình. Nếu có, một bên đã là quá khứ, một bên là hiện tại thương đau. Khác, khác xa.

- Dập liểu vui hoa! Không thương hoa tiếc ngọc. Bậy, bậy thật!

- Anh nói sao?

- Không. Ta thật ái ngại. Cho em và cho ta.

- Xin anh hay thương em.

- Thương yêu có năm bảy đường. Em muốn ta tỏ bày bằng cách gì?

- Em sợ bị tù đầy chốn này rồi. Hãy mang em cao chạy xa bay. Ôn cứu tử ấy em nguyện làm thân tôi mọi để đền đáp.

- Nhưng mà...

- Nhưng mà để tỏ thành tâm, trước tiên em xin được hiến dâng, ngay từ giờ phút này.

Đằng Vo tần ngần, mặt khờ khạo tuồng như suy nghĩ lao lung.

- Cơ hội chỉ tới với chúng ta lần này thôi. Dùng dằng, thắc mắc, toan tính thì sẽ hỏng việc.

Cho anh hai phút, em ra khóa lại cửa nẻo.

Quỳnh Hoa bước đi và Đằng Vo tranh thủ đứng đái, bộ tịch bần loạn, rùng mình mấy bận.

- Khi tới đây anh có trông thấy dây lồng chim không?
- Thấy. Có chi đặc biệt?
- Những que những cành trong lồng đều có bao quanh ở ngoài bằng giấy nhám.
- Chi vậy?
- Để móng chim được mài sắc, để mỏ chim gạt vào dần dà sẽ bén ngọt tựa lưỡi kéo.
- Ta thực không hiểu.
- Nếu nó tấn công địch thủ vì ghen ghét tiếng hót thì nó sẽ chóng thắng trận trong vẻ vang. Dập tắt bài ca sinh tồn của giống khác.
- Ai bày ra trò hiểm độc ấy?
- Đạo này đang có cao trào mang chim đi uống cà phê, học mót từ phim ảnh Tàu. Con chim nào lỡ chết sau màn đấu nhau, khổ chủ sẽ có đó làm mồi đưa cay. Nhậu chim nướng rất bắt. Trước giải trí sau được bồi dưỡng. Kiếm Văn rất thú vị chuyện đó. Chữ hiểm độc là do anh nói, vậy thì anh đã tin những thương tích có trên người em chưa? Anh hôn hít đi, đâu có mùi khuynh diệp mùi dầu cù là mà bảo là cạo gió.
- Phải, ngó tướng em sung, đúng là kẻ không bao giờ biết cảm mạo xâm xoàng. Ta mới là đứa đang cần xúc dầu nhị thiên đường.
- Chi vậy?
- Một, ta đã say bia. Hai, ta đã say em. Than ôi, người đâu gặp gỡ làm chi!.
- Đẳng này có cái futon, anh tạm ngã lưng và chúng ta ký kết một hợp đồng.
- Ký kết hợp đồng? Em ơi, ta sợ nhất là câu "bút sa gà chết."
- Chỉ là một cách nói đã quen mồm. Như thế này nhé, anh hãy ăn tươi nuốt sống lấy em rồi sau đó mang em tới một phương trời cao rộng khác.

Quỳnh Hoa đưa tay ôm eo dịu dờ Đẳng Vo đi. Thân nhiệt giao hòa, chân

căng va chạm, vương vীu như Lãng ba vi bộ. Một bên tỉnh táo ngửi thấy mùi bia nồng vương trong hơi thở gấp. Một bên mù lòa ngửi ra mùi thơm của một thứ trái cây dẫu chín trong hủ gạo. Đằng Vo không gian dối, quả tình hẳn đang say. Trôi nổi đã lâu, đây là lần đầu hồ hởi phấn khởi, vân vân và vân vân. Phải về quê hương mới bắt gặp, mới đăng ký được cái cảm giác lạ lùng nọ. Ta về ta tắm ao ta, dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn. Quái đản thật! Ăn ở thiếu vệ sinh. Biết bùn lầy nước đục mà cũng nhắm mắt lao đầu xuống. Chuyện nấu nướng bếp núc cũng thế, ai đòi mà nó bảo mình hãy ăn tươi nuốt sống lấy nó!

Gương cận thị được lấy ra bởi đôi tay lựa là của người trong tranh. Năm ngón cời áo, mười ngón cời quần, xuống tận cùng là cời giày lột vớ. Trần như nhộng. Con tằm cựa quậy đòi ăn lá dâu. Đằng Vo nhìn Quỳnh Hoa, ngó sự vật bằng nhãn quang của một kẻ lâu ngày không về thăm thôn Vỹ, để thấy "da" em trắng quá nhìn không ra, mơ hồ có vết lợt nổi bôi đen ở đâu đó, rất sương khói. Chẳng cần là pháo binh, Đằng Vo cứ xem vết đen kia tựa một điểm đã chấm tọa độ. "Này anh bạn đồng đội... Hay rút cho khéo nhé kéo nhầm nhà tôi..." "Ôi, đường ra trận mùa này đẹp lắm... Trường sơn đông leo lên trường sơn tây."

Đang loay hoay sửa soạn, đang chuẩn bị hô xung phong thì cánh cửa bên hông nhà mở rộng, thẳng thốt, chét điếng, trắng treo đầu súng ngụy lạnh.

- Mẹ kiếp. Tao mà về trễ chừng nửa giờ thì đôi gian phu dâm phụ này đa bê nguyên cặp sừng tê giác đặt trên đầu thằng Kiêm Văn này rồi. Hãy vào đây mà coi, mà chứng giám cho nỗi đau của một kẻ bị bạn thân chơi khăm. Chú phình tôi rồi chính phủ ơi!

Kiểm Văn đứng chống nạnh giữa gian nhà, mặt mày tựa rắn hổ đang phùng mang trợn mắt. Có một kẻ đi sau lưng và kẻ đó vừa đóng chặt cánh cửa lại.

Kiểm Văn đằng hắng:

- Thừa anh, tôi mời anh về đây cốt là để nhậu nhẹt khuya nay, sau nữa là tôi muốn thông báo cùng anh tôi có đứa bạn phương xa về thăm nhà, xin được đăng ký tạm trú ít hôm. Vậy đó, vậy mà tưởng vui vẻ cả làng, ngờ đâu lại diễn ra thảm trạng này. Ôi bạn hiền! Ôi vợ quý! Xin anh hay lấy công đạo mà xử lý giùm, đời Kiếm Văn này chưa bao giờ đau đớn tột cùng hôm nay!

Đằng Vo vội vã trông lại y phục vào người, lóng cọng nhặt tìm được cặp kính cận. Ô hay, sao Quỳnh Hoa vẫn thần sắc rạng ngời như thế? Nàng tuyệt không chút mảy may sợ sệt, mắc cỡ. Ta, thân đại trượng phu, có lý nào lại tẻ nhạt chết đứng như Từ Hải?

- Tang chứng vật chứng rành rành. Anh kia, còn lời gì để nói? Tôi, công an khu vực, xin mời anh về đồn nghiêm chỉ? h thi hành pháp luật nhà nước không khoan nhượng.

- Nghe đồn nghe bót thì bản thân tôi cũng sợ hãi hoảng chi bạn tôi từ nước ngoài ngày đầu về thăm thú.

Kiếm Văn phát biểu cảm tưởng.

Kẻ tự nhận là công an lên giọng, gần như reo hò:

- A. Việt kiều đây hở? Vậy thì để ông chơi theo kiểu Việt kiều.

Đánh điện thư về bên kêu họ hàng thân thích sang mà kíp lãnh ra. Nhà nước không sẵn cơm nuôi béo những hạng vô đạo đức như người.

- Xin anh khoan hồng, chớ bắt giam tù tội. Chuyện nội bộ, xin phép cho chúng tôi được dàn xếp riêng tư. Hoa, em sớm mời anh Bảy đây một lon bia, uống để hạ hỏa.

Lạ. Roi mây đâu? Sao không mang ra quất con nha đầu dĩ thỏa kia một vài lần ngang dọc? Khiếp, chúng đó đóng tuồng tự biên tự diễn hay sao? Thế còn thằng mặt xanh mày lả mặc thường phục nói sôi bọt mép kia? Công an thật ư? Chẳng thấy súng ống dây dợ nhưng cốt cách bặm trợn ấy chắc đúng là đầy tớ của nhân dân. Tiến thoái lưỡng nan, tình thế khó xử, tứ bề thọ địch,

miệng ngậm như hén. Đăng Vo ngồi co rúm trên futon, mặt mày rã rượi, tỉnh rượi muộn phiền.

- Rượu mời không uống lại đi uống rượu phạt. Thôi, nói năng chi cũng bằng thừa, mày hãy cuốn gói mà trốn khỏi nhà tao. Kiếm Văn vô phúc lỗ giao du với một thứ bạn khôn nạn. Kinh nghiệm này đời sau vẫn còn khắc ghi!

Kiếm Văn nói, tự động đến mở rộng cánh cửa, mặt lạnh như tiền.

Hắn cư xử rất mực đàng hoàng, chẳng có biểu lộ sự ghen tuông nóng nảy quá đáng. Thông dong độ lượng y như quân tử Tàu.

- Ta thật có lỗi, ta thật nhẹ dạ, ta những mong mang được niềm vui đến cho Quỳnh Hoa..

- Đừng rườm lời. Mày cút ngay, hay nhớ cái địa chỉ này để bạn sau chớ xớ rớ trở lui. Anh Bảy công an đây chỉ niệm tình tha thứ duy một lần này thôi.

- Đâu có được. Người ta rộng lượng cũng chỉ ở một chừng mực nào đó thôi. Hắn ra về mà người lạnh lặn không rụng một sợi lông thì e quý vị đã coi thường sự có mặt của Bảy này mất rồi.

- Vậy chớ anh hai muốn chi?

Đăng Vo xuống giọng. Ông công an xán tới gần.

- Bảy này một lời nói ra bốn ngựa khó kéo. Ta muốn giữ của người cái đồng hồ đeo tay không người lái để làm vật kỷ niệm, có được chăng?

Nhẹ nhàng quá, tưởng gì ghê gớm hơn. Đăng Vo cởi chiếc đồng hồ Thụy sĩ giá tám trăm đô ra khỏi cổ tay. Mẹ kiếp, kinh nghiệm lần sau về thăm nhà nên đeo đồng hồ nhựa giá bảy đồng tính luôn cả thuế. Sự hào nhoáng nào cũng là con dao hai lưỡi cả. Nó cứa vào ruột, quặn thắt. Vĩnh biệt nhé, Oméga. Vật ở lại giùm, cho người đi êm thắm.

Bảy đeo vào tay, sấm soi.

- Đồ dỏm hả mày, sao kim chỉ? giờ giấc lung tung bán loạn cả lên?

- Thừa anh, giờ ấy là giờ ở một đất nước xa xôi chứ không phải giờ của tổ

quốc giàu mạnh mến yêu này. Bản thân chiếc đồng hồ nợ thì lao động rất xuất sắc, trong sáu năm trời nó chỉ sai lệch có hai giây thôi.

- Được, trông vừa vặn bắt mắt như chính tao đi lựa mua. Tao tha mày đây, về lại xứ vật chất cận bã ấy nhớ cho tao gửi lời hỏi thăm đồng bào mình.

Cánh cửa đóng đùng một tiếng, như sấm nổ giữa trời giông.

Hú hồn, phước đức ông bà để lại. Đằng Vo lau mồ hôi trán, phở phờ lên đèn, rậm rật mọi thứ tiếng động lan tràn luôn chảy. Ta vẫn bình yên và đời này vẫn đập hồi hả nhịp tim thời buổi mở cửa kinh tế thị trường. Những bảng hiệu sáng đèn toàn tiếng Tây tiếng u nhấp nháy chào mời, dân vô học ngó qua e phải gằm đầu cắn lưỡi tự tử. Những người cỡi xe gắn máy chạy tán loạn như bị ma rượt, họ mang kính râm, đeo khẩu trang, găng tay lên thấu nách như thể Ninja; như thể chuẩn bị đánh cướp nhà băng một vỏ to.

Thiệt gay cấn, khó nhìn rõ mặt, vô phương nhận đoán ai là đầu đảng, ai cảm tình viên, ai tòng phạm, ai vô can, ai con nhà lành. Xem xem cá mè một lứa. Người đàn bà đợi Đằng Vo thất thủ đi ra tới đường cái mới đóng cửa sắt, bóp chặt ổ khóa. Bà trở vào nhà đưa trả Kiếm Văn máy điện thoại di động.

- Thím Ba cầm đỡ năm chục mà chi viện cho dựng dưới quê.

Lần sau nhớ gọi tôi sớm sửa một chút, chậm hơn hồi nãy vài phút không khéo thằng đó đã đánh du kích em Hoa tới tả tơi.

- Xí, anh khinh thường em cũng vừa phải thôi. Hấn du kích thì em giao liên, em dẫn cho đi lòng vòng thì hẳn biết đường mô mà mò.

- Đây, phen em hai trăm. Còn thằng Bảy, tao giữ phần mày ở đây, đưa bây giờ thì mày lại cúng hết vào mục chích choác.

- Ảnh có cái đồng xịn rồi, nghèo mà ham! Lần sau có nhập vai công an thì nhớ bỏ bộ mặt đang đói thuốc kia ra kéo rách việc.

- Được, tớ không lấy tiền, nhưng đã lập ra công ty thì xin cứ thông báo sự thật cho tớ mừng lây thành quả.

Quỳnh Hoa ngó Kiếm Văn, cô nhét tiền vô xú-chiêng chậ chội.

- Trong bóp hấn có tất cả là bảy trăm năm mươi lăm đô. Tui đã cẩn thận rà soát thắt lưng, sờ nắn chiếc quần xì -líp, thậm chí còn thử xỏ chân vô giày hấn nhưng không phát hiện vật thu dấu. Thằng đó chắc thuộc thành phần vô sản bản cổ nông. Đánh trận này thiệt chưa đã.

Bảy hồi giờ rồi vạy kim đồng hồ điều chỉnh phút giây:

- Hấn là bạn cũ của ông thật sao?

- Sao lại có chuyện giả vào đó? Hấn vượt biển lần thứ tư mới được trót lọt. Mẹ cha nó, nhớ lại có lần hấn bắt tao ngồi chờ ở bãi bốc đến trắng con mắt, thiếu đường bị muỗi tha đi, nhức nhối tới độ thấy ông bà ông vải luôn.

- Thôi, anh lo lên chương trình đãi đằng em và anh Bảy là vừa, ở đó mà nói chuyện xưa tích cũ.

- Em ăn nói vậy là thiếu chất xám. Cái này người ta gọi là ôn cố tri tân. Nghĩ lại, ta đây thật hời hện.

- Anh hời hện điều gì?

- Phải mà hồi đó ta giao du kết bạn cho nhiều thì giờ này đã ngồi không mà ăn bát vàng.

- Thật không đó cha. Còn công sức con Hoa này thì bỏ cho chó ăn hay sao?

- Ủ nhỉ. Em là số một. Làm sao ta có thể phụ em. Cái đó thì em đã đi guốc trong bụng ta rồi, chẳng cần thề thốt. Kế mỹ nhân bao giờ cũng lợi hại. Đêm nay ta nguyện tắm táp sạch sẽ, ra giữa trời đốt hương khăn vái cao xanh, rằng xin cho em được giữ mãi nhan sắc ấy, xin cho thân thể em mãi được phì nhiêu núi đồi căng cứng.

- Làm chi có trời đất, làm gì có thần linh. Đừng bắt em đi khách cho Tây ba-lô thì thân xác này sẽ không sớm bị xộc xệch. Cái ấy là chân lý.

- Em nói chí phải. Và chân lý thì ngàn năm không đổi. Nói xong Kiếm Văn ôm Quỳnh Hoa vào lòng, điệu bộ như cung trùng hứng hoa, cực kỳ âu yếm,

cẩn trọng dịu dàng. Nàng quả là con gà đẻ trứng vàng, là cánh cửa hữu nghị rộng mở chào đón mấy anh khúc ruột từ ngàn dặm đi lơ ngơ về nộp mạng. Bộ nội vụ mà thuê được nàng làm công an chìm, làm gián điệp, thì đất nước ngày mỗi phồn vinh, kẻ thù sừng sỏ nào cũng đánh thắng. Than ôi! Mấy sếp lớn không biết dụng binh, chẳng có mắt nhìn người, thua xa một mình Kiếm Văn này vậy.

Chuyện hậu Liêu trai chí dị đành phải ngừng lại ở đây. Người thuật chuyện cảm thấy ngao ngán, bản thân tựa cảm giác Đằng Vo đi lạc loài giữa phố khuya. Những mong sao cho Vo nọ xoay sở được tiền nong sớm trở về Mỹ quốc. Cũng thiết tha mong cầu cho Vo tu được thân, ổn định tinh thần qua những trang sách thấm đẫm hương vị Thiền học. Chớ đem lòng oán hận, xem cuộc đời này chỉ là đám mây vân cầu trôi ngang, một sớm một chiều sẽ tan biến.

Xin được buông bút.

Hồ Đình Nghiêm

Mộng lệ an, lập Xuân Nhâm Ngọ.

Hết

Nguồn: Quán Văn

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 6 tháng 6 năm 2004